

Zač je láska

Láska není náhoda,
láska je odměna za Tvé činy, zásluhy od lidí,
jež vidí, jaký jsi a jak konáš,
takovou si získáš.
Bez lásky srdce zebe, nelze žít,
aspoň lásku k nějakému koníčku mít.
Ta láska k dívence je lidský pud,
ale do smrti buď Tobě dána a přána a k bližnímu,
ta pochází z činů a roste úsudkem,
že jsi jí hoden.

Každé srdce po čemsi prahne!

V srdci ten hluboký hlad,
po štěstí? Po lásce?
Po obojím, zná každý, že tak?!
Ať pozlátko v ceně, co by dým,
přec klaniš se před trůnem nebeským. Jiný zas svíjí se a prosí o laskavý hlas,
se škádlivou intonací, lásky,
třebas lhané a tělo
a mozek mučí chladnokrevně,
i ve smrti hledá spasení.
Srdce chtivost není k zhašení,
ten malý rytmický do dlaně sval, aby mozek, tělo člověka, jej poslouchal
a nesl vrtochy a následky jeho,
když ve slepé vášni udělá něco zlého.
Jedním dá laskavost, křídla, chůdy,
z jiných beránčích povah udělá zrůdy,
a člověk celý, trpí pak,
ač jen srdce vyrvat měl by,
ať za své viny trpí, bez něj nelze žít,
pozor nedejte se zaslepit,
za vše si zodpovíš, člověče sám,
ber rozum do hrsti a své činy važ!!!

Lásko!

Za vlhých tichých nocí
zlehounka, když zpola jen spím,
tvé kroky přicházející
ve štětku uličky křupat slyším.
Tvé srdce ztichlo
zmlkl Tvůj hlas,
v mém srdci věčné místo máš.
Pryč je ulička, město a náš dům,
že vracíš se ke mně nocí,
patří k mým toužným snům.
Tvé tančící kroky věčně mi zní,
v křupajícím štětku,
ten zvuk je nepomíjivý
a věčný můj milosrdný sen,
dávajíc mi sílu,
pro mnohý krušný den!

Srdce stráží,

musí tlouci, nesmí stát,
pečlivě tepat krev do žil
bys, človíčku, žil.
Zvedá hrudní koš dechem života,
stráží chod člověka.

Vzpomínky

Vzpomínky blednou,
trouchnivý v nás,
barvíme si je zlatě,
jak pádí čas.
Z mlžných cárů vstávají,
přibarvují se a zveličí.
Srdce v radosti koupou,
do blaženosti nám je houpou
přibarveny z šedých dnů
balzámem štěstí našich snů.
Vložíš si i dnešní den
v sen, však víš.
To je slast prošlého dne,
zpětně radost zas mít
a žít si žít
ve svých vzpomínkách
ač nikdo už nepřekročí z nich
naš stáří práh!

Mladí

Vaše touha kráčí životu vstříc,
věříte, sníte mnohem víc, než smíte.
Stavíte si plány bez počtů a věd,
dalecí zemských měř!
Já viděl s plány horoucími srdce plout
a co starci šeptali
„byl jsem mladý bloud!“

Zkus něco rozdat

Dětská ruka se lehce naplní,
to měl bys znát.
Bonbón, jablíčko snad
a srdce štěstím přetéká
v dušičce, v úsměvu až po okraj
a zříš z očí dětských ráj.
Ruka Tvá vždy pře štědrá ať je
z takového malého nic

radostí rozdáš na tisíc
a přešťastná i duše Tvá
ty střípky radosti paměť si ukládá.
Až budeš mít šerý den
postačí ze vzpomínek číst
a jako kotě radostně příst.

Můj sen

Vyzout se z každodennosti,
volně jak tulák světem jít,
mít groš vždy na dlani,
blaženě bezstarostně žít.
Svůj hlad a žízeň tišit,
bez pasu projít celý svět,
tak rajsky žít bych rád hned.
V zimě teplou postel kdes,
v létě vonnou louku, chladný háj,
bos čachtat loužemi, úsměv na rtech,
snívám často ve šťastných snech.
Pro tohle bláznovství
všeho bych se vzdal – sním dál.
Šidím si tak touhy své hlad
a rád jsem svým odvážným snům,
přec lidičky nemohl bych opustit
děti – rodinu – práci a náš dům!!!
Duha je známá každého z nás,
po mokré dešti nádherný obraz,
zvedneme oči, rozjaříme líc,
hele – hele, támhle okolo všem říct.